

És per la Ment que se m'obre Natura

A Manuel Pla i Salat

És per la Ment que se m'obre Natura
A l'ull golós; per ella em sé immortal
Puix que l'ordén, i ençà i enllà del mal,
El temps és u i pel meu ordre dura.

D'on home só. I alluny tota pastura
Al meu llanguir. En ella l'Irreal
No és el fosc, ni el son, ni l'Ideal,
Ni el foll cobeig d'una aurança futura,

Ans el present; i amb ell, l'hora i el lloc,
I el cremar dolç en el meu propi foc
Fet de voler sense queixa ni usura.

Del bell concret faig el meu càlid joc
A cada instant, i en els segles em moc
Lent, com el roc davant la mar obscura.

De Sol, i de dol, 1947